

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.120/2013/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év október hó 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.78/2009/77. számú ítéletét I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 9.000,- (kilencezer) forint bűnügyi költséget I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. év január hó 22. napján kihirdetett 4.B.78/2009/77. számú ítéletében I. r. vádlottat emberölés büntettének kísérlete (Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja) és testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdése) miatt -halmazati büntetésül - 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a bűnjelekről, így az elkövetés eszközét elkobozta, míg a további bűnjelek lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el.

Kötelezte az I. és II. r. vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, részben külön-külön, részben pedig egyetemlegesen, továbbá megállapította, hogy a bűnügyi költség fennmaradó részét az állam viseli.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott és védője téves minősítés és enyhítés végett jelentett be fellebbezést, míg az ügyész, továbbá a II. r. vádlott és védője azt tudomásul vette, így a II. r. vádlott vonatkozásában az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.242/2013/1. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta és az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéletben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, a bizonyítékokat értékelte, indokolási kötelezettségének eleget tett.

A mérlegeléssel megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, melyből az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése törvényes.

A bűnösségi körülményeket helyesen vette számba az elsőfokú bíróság, a kiszabott büntetés törvényes, annak enyhítése nem indokolt.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen annyiban egészítette ki még az ítéletben foglaltakat, hogy az I. r. vádlott esetében nem eshetőleges, hanem egyenes ölési szándék állapítható meg.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy a bizonyítás anyaga alapján változatlanul bizonytalan, hogy az elkövetés eszköze hogyan került az I. r. vádlott kezébe. Hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott nem kívánta a sértett halálát, valójában nem rá haragudott, mindössze a sértett kezére irányult a kardcsapás, ezért az I. r. vádlott cselekménye nem szándékos, hanem gondatlan volt.

Az időmúlást nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni, továbbá azt, hogy a vádlott azóta is családjával él, egy gyermek tartásáról gondoskodik, a kérdéses eset pedig egy szerelmi dráma volt, ahol elszabadultak az indulatok.

Minderre tekintettel indokolt a kiszabott büntetés enyhítése.

A vádlott utolsó szó jogán kifejtette, hogy a saját házuk előtt történtek az események, és őt akarták megverni eredetileg, amit az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe. Ugyancsak nem vette figyelembe, hogy a terhelő vallomást tevő tanúk elfogultak, az ellenérdekű családhoz tartoznak.

Sajnálkozását fejezte ki, hogy a II. r. vádlottnak sérülést okozott, emiatt már bocsánatot kért, és ismételten előadta, hogy nem ő kezdte a cselekményt, hanem a II. r. vádlott jött ittasan, karddal a kezében, őt (az I. r. vádlottat) akarták bántalmazni.

A Fővárosi Ítéletbíróság a védelmi perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét, és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, figyelemmel azonban a Be. 349. § (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezésre, hogy az ítéletnek csak a fellebbezéssel érintett vádlottra vonatkozó részét bírálta felül.

Megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, példaszerű alaposan vizsgálta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, mérlegeléséről részletesen számot adott, indokolása logikus, irathű, azzal szemben kifogás nem emelhető.

Legfeljebb annyit jegyez meg az ítéletbíróság, hogy sürgősen minden folytatólagos tárgyalási határnapon ismételten kioktatni a vádlottat a törvényi figyelmeztetésnek

megfelelően, mivel az elsőfokú tárgyalás egységes egész, így, ha azt nem kezdi előlről az elsőfokú bíróság, elegendő egy ízben figyelmeztetni a vádlottakat a kihallgatás kezdetén. (Nyilván más az a helyzet, ha vallomástétel közben merül fel valamely okból az ismételt - akár részbeni, akár teljes - figyelmeztetés szükségessége.)

A törvényszék által megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, megalapozott, azt mindössze a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján az I. r. vádlott újabb elítélésével kell kiegészíteni a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnan:

- Az I. r. vádlottat a Városi Bíróság a 2012. év július hó 3. napján jogerőre emelkedett 5.Bk.TM.73/2012/2. számú ítéletével súlyos testi sértés büntette miatt 6 hónap - végrehajtásában 2 évre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte;
- A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. év november hó 6. napján jogerőre emelkedett 14.B.37.499/2010/14. számú ítéletével zaklatás vétsége miatt 75.000,- forint pénzbüntetésre ítélte.

Ezen kiegészítéssel elsőfokú ítélet a fentiek értelmében a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok rendkívül alapos értékelésével vette el az I. r. vádlott védekezését, a tárgyalás során további szakértői bizonyítást is elrendelt. A vádlott védekezésében (és a másodfokú eljárásban utolsó szó jogán is) arra hivatkozott, hogy további előzményei voltak a cselekményeknek. Az azonban az elsőfokú eljárásban sem volt vitatott, hogy nem csak a vád tárgyává tett események történtek, hanem más események is zajlottak, azonban az elsőfokú bíróságnak a vád tárgyává tett cselekményeket kellett vizsgálnia, amit részletesen meg is tett. A bizonyítás anyagából az is kiderült, hogy alaptalan az I. r. vádlott jogos védelmi helyzetre történő hivatkozása, mivel az egyértelműen kiderült, hogy az I. r. és a II. r. vádlott között kölcsönös verekedés alakult ki, mindketten a jogtalanság talajára helyezkedtek, így az irányadó tényállás mellett fel sem merülhet az I. r. vádlott terhére megállapított cselekmények vonatkozásában jogos védelmi helyzet, vagy annak esetleges túllépése.

Az élet elleni cselekmény kapcsán a sértetti terhelő vallomás kövezetes volt, azt a további tanúvallomások is alátámasztották.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésénél figyelembe vette azt is, hogy a két szemben álló oldal nyilvánvalóan másként vallott a cselekmények tekintetében. Az elsőfokú bíróság kifejezetten körültekintően járt el, amikor további szakértői bizonyítást, az elkövetés eszközeként lefoglalt kardról biztosított nyomok hemogenetikai szakértői vizsgálatát rendelte el. Ezen szakvélemény egyértelműen alátámasztotta a sértetti vallomásban foglaltakat, mivel annak pengéjén a sértett vérért mutatták ki, illetve a markolatáról az I. r. vádlott DNS-ét. A II. r. vádlott DNS-e a konkrét cselekményt illetően nem releváns, ő nyilvánvalóan nem lehetett

elkövetője a sértett sérelmére elkövetett cselekménynek, mivel a sértett éppen az eszméletlen II. r. vádlottat látta el, amikor a támadás érte. Ezen túlmenően az igazságügyi orvosszakértői vélemények is a sértetti oldal vallomásait támasztották alá.

Mindezek alapján az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes.

Egyértelmű, hogy az elkövetés eszköze alkalmas volt az élet kioltására, az I. r. vádlott által alkalmazott (nagy) erő és a támadott testtájék (fej) kétség kívül megalapozza az élet elleni cselekményre vont következtetését az elsőfokú bíróságnak. Az igazságügyi orvosszakértői vélemények pedig azt is egyértelművé tették, hogy csupán a sértett védekezésének köszönhető, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, mivel a támadás olyan erővel történt, amely következtében (védekezés nélkül) az I. r. vádlott akár lefejezhette volna a sértettet, akár kettévághatta volna a sértett fejét.

Mindebből következően viszont nem helytálló az az elsőbírói álláspont, hogy az I. r. vádlott cselekményét eshetőleges szándékkal követte el, mivel mindezen körülmények - amelyeket egyébként a törvényszék is részletesen számba vett - az egyenes szándék meglétére utalnak.

Az I. r. vádlott a maga részéről mindent megtett a cselekmény végrehajtása során annak érdekében, hogy a halálos eredmény bekövetkezzen, ezért a kísérlet befejezett és annak ellenére, hogy a védekező mozdulat miatt a sértett fejét nem érte egyik kardcsapás sem, mégis a karsérülés közvetlen életveszélyes volta miatt az közeli volt.

Az aljas indokból elkövetett emberölés valóban megvalósítható eshetőleges szándékkal, azonban jelen esetben tekintettel arra, hogy az ítéletábla az egyenes szándékkal történő elkövetést állapította meg az I. r. vádlott terhére, így az azt motiváló, erkölcsileg mélyen elítélendő indok is egyenes szándékot feltételez.

A II. r. vádlott sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntetét illetően az ítéletábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, azt szükségtelen bármivel is kiegészíteni.

A büntetés kiszabása körében - figyelemmel arra, hogy 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény, így a cselekmény elkövetése és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között új büntetőtörvénykönyv lépett hatályba - a Fővárosi Ítéletáblának vizsgálnia kellett a Btk. időbeli hatályát (a Btk. 2. §-ában foglalt rendelkezéseket) azt, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi jogszabályokat kell alkalmaznia. Az elkövetéskori jogszabály, az 1978. évi IV. törvény szerint a súlyosabban minősülő élet elleni bűncselekmény tiztől tizenöt évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel - míg a jelenlegi, új Btk. szerint tiztől húsz évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő,

továbbá a jelenlegi törvényi rendelkezés értelmében a szabadságvesztés büntetés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. Emellett a jelenlegi halmazati szabályok is súlyosabb szabadságvesztés kiszabását teszik lehetővé. Ezzel szemben a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó kedvezőbb rendelkezés önmagában nem meg alapozza meg az új törvény alkalmazását.

Erre figyelemmel az ítélőtábla megállapította, hogy az elkövetéskori büntetőtörvénykönyv jelenti a vádlott számára a kedvezőbb elbírálást, azaz a Btk. 2. §-ában főszabályként érvényesülő elkövetéskori büntetőtörvényt kell alkalmazni, tekintettel arra, hogy az elbíráláskor hatályban lévő büntetőtörvény szerint nem bírálendő el enyhébben a vádlott cselekménye.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket részletesen felsorolta és az enyhítő szakasz alkalmazásával szabott ki 5 év fegyházbüntetést az I. r. vádlottal szemben. Ezen büntetés a cselekmény tárgyi súlyát és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességét, és az elkövetés valamennyi körülményét figyelembe véve rendkívül méltányos, amelyet az ügyész részéről támadás nem ért, így arra vonatkozóan a súlyosítási tilalom fennáll.

Az enyhítő szakasz ilyen fokú kimerítésével kiszabott szabadságvesztés büntetésnek legfeljebb a súlyosítása jöhetett volna szóba, de az enyhítése semmiképpen sem indokolt.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdésébe értelmében helybenhagyta.

Az I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése, és a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélőtábla.

, 2013. év október hó 1. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.78/20109/77. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.120/2013/6. számú végzésével I. r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. év október hó 1. napján

. Rédei Géza s.k.

A kiadmány hiteléül:

a tanács elnöke